

kom urzędów centralnych), występujące w wypadku czteroszczeblowej organizacji zarządzania;

- 3) przedsiębiorstwa: jednostki działające według zasad rachunku gospodarczego, w stosunku do których mają zastosowanie w szczególności przepisy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111), ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. Nr 12, poz. 61) oraz uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 16 maja 1960 r. w sprawie organizacji finansowej i zasad systemu finansowego dla organizacji społecznych prowadzących działalność gospodarczą, jak również przepisy wydane na podstawie wymienionych aktów prawnych; w rozumieniu uchwały za przedsiębiorstwa uważa się również kółka rolnicze;
- 4) jednostki budżetowe: jednostki finansowane na podstawie ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164); w rozumieniu uchwały za jednostki budżetowe uważa się również zakłady budżetowe;
- 5) inne jednostki: banki państwowe i banki w formie spółek akcyjnych z udziałem Skarbu Państwa, instytucje ubezpieczeniowe, spółki wodne.

§ 3. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego może nadać numery statystyczne o charakterze pomocniczym jednostkom wchodzącym w skład niektórych zjednoczeń lub przedsiębiorstw, a nie stanowiącym samodzielnych przedsiębiorstw, jeśli to jest niezbędne do zapewnienia prawidłowych grupowań statystycznych.

§ 4. 1. Numery statystyczne nadane zostaną jednostkom gospodarki uspołecznionej w roku 1966 z ważnością od dnia 1 stycznia 1967 r., z wyjątkiem jednostek budżetowych, jednostek wymienionych w § 2 pkt 5 i przedsiębiorstw organizacji społecznych, którym numery zostaną nadane w roku 1967 z ważnością od dnia 1 stycznia 1968 r., jak również kółek rolniczych, które zostaną objęte systemem numerów statystycznych do roku 1968.

2. Nadanie jednostce gospodarki uspołecznionej numeru statystycznego następuje przez zawiadomienie o nadaniu numeru statystycznego, wydanego przez właściwy organ statystyki państwowej.

§ 5. 1. Numery statystyczne będą stosowane:

- 1) do oznaczania (symbolizacji) sprawozdań statystycznych (nie wyłączając statystycznych sprawozdań finansowych) oraz innych dokumentów przeznaczonych do opracowań statystycznych,
- 2) do oznaczania opracowań planistycznych, wykorzystywanych do sporządzania zestawień zbiorczych w układach organizacyjnych, działowo-gałęziowych i terytorialnych,
- 3) w korespondencji jednostek sprawozdawczych z organami statystyki państwowej, planowania i finansów,

4) do innych celów, np. w stosunkach z instytucjami finansowymi, centralami zaopatrzenia i zbytu itp., w zakresie uregulowanym odrębnymi przepisami.

2. Z chwilą nadania numeru statystycznego jednostce sporządzającej sprawozdania statystyczne na zasadach określonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego lub Ministra Finansów pominięcie numeru statystycznego w sprawozdaniu będzie uważane za sporządzenie sprawozdania statystycznego w sposób nieprawidłowy.

§ 6. Szczegółowe przepisy, wydane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ustalą system numerów statystycznych jednostek gospodarki uspołecznionej oraz wykazy symboli służących do oznaczenia przynależności organizacyjnej i terytorialnej jednostek w ramach systemu numerów statystycznych. Symbole (człony) numerów statystycznych określające przynależność jednostek do działu, gałęzi bądź grupy gospodarki narodowej odpowiadać będą symbolom obowiązującej klasyfikacji gospodarki narodowej.

§ 7. 1. Ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) wydadzą zarządzenia zapewniające otrzymywanie przez Główny Urząd Statystyczny wszelkich zarządzeń lub informacji dotyczących powołania nowych jednostek gospodarki uspołecznionej, ich łączenia, podziału lub likwidacji, zmian organizacyjnego podporządkowania jednostek oraz zmian przedmiotu działalności jednostek.

2. Dyrektorzy zjednoczeń i jednostek równorzędnych zobowiązują podległe im właściwe komórki organizacyjne do sprawowania stałej kontroli mającej na celu sprawdzanie, czy wszystkie przedsiębiorstwa w zjednoczeniu posiadają numery statystyczne, czy stosują te numery zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz czy numery te są utrzymywane w stanie aktualnym.

§ 8. Po upływie terminów, o których mowa w § 4 ust. 1, banki będą odmawiały obsługi finansowej jednostek gospodarki uspołecznionej nie posiadających numerów statystycznych nadanych przez właściwe organy statystyki państwowej. Minister Finansów określi szczegółowy tryb postępowania banków w tych wypadkach.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów, innym zainteresowanym ministrom, Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego i kierownikom urzędów centralnych oraz prezidiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), jak również zaleca się jej realizację zarządom głównym centralnych związków spółdzielni oraz zarządom głównym organizacji społecznych.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 228 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1966 r.

w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. Podwyższa się w sposób określony niniejszą uchwałą wynagrodzenie pracowników najniżej zarabiających za pracę wykonywaną od dnia 1 sierpnia 1966 r.

§ 2. Ustala się minimalne wynagrodzenie za pełny wymiar czasu pracy w wysokości 850 zł pracownikom wynagradzanym miesięcznie lub 4,40 zł pracownikom wynagradzanym za godzinę pracy.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy

i Płac do podwyższenia, na wniosek zainteresowanych ministrów uzgodniony z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych:

- 1) najniższych stawek wynagrodzeń zasadniczych do poziomu określonego w § 2,
- 2) stawek wynagrodzeń (dodatków) dla pracowników, których kwalifikacje i rodzaj pracy stwarzają konieczność wyższego ich wynagrodzenia od pracowników najniżej zarabiających.

§ 4. W razie niepodwyższenia stawek wynagrodzeń (dodatków), o których mowa w § 3:

- 1) pracownikom wynagradzanym godzinowo według formy czasowej, czasowo-premiewej i akordowej, których przeciętny zarobek za normalny czas pracy oraz czas pracy wynagradzany z 10% dodatkiem wynosi w danym miesiącu mniej niż 4,40 zł za godzinę pracy, wypłaca się wyrównanie do 4,40 zł za każdą godzinę pracy, jednak nie mniej niż 0,25 zł za każdą godzinę pracy,
- 2) pracownikom wynagradzanym miesięcznie, zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującego w zakładzie pracy, wypłaca się wyrównanie do 850 zł miesięcznie; w razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy wynagrodzenie ustala się w kwocie proporcjonalnej do liczby godzin zatrudnienia, biorąc za podstawę wynagrodzenie 850 zł miesięcznie; podwyżka wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy nie może być niższa niż 50 zł.

§ 5. Wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w § 2, ulega zmniejszeniu za każdą opuszczoną godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę, jaka wynika z podzielenia 850 zł przez liczbę nominalnych godzin pracy w danym miesiącu.

§ 6. Przy ustalaniu zarobku, o którym mowa w § 4, dodatki, premie i inne dopłaty, których wysokość określona jest w stosunku procentowym do wynagrodzenia zasadniczego, oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oblicza się od dotychczasowej podstawy, nie niższej jednak niż:

- 1) 600 zł miesięcznie w stosunku do pracowników płatnych miesięcznie,
- 2) 3,00 zł za godzinę w stosunku do pracowników płatnych godzinowo.

§ 7. 1. Przy ustalaniu zarobku, o którym mowa w § 4, wyłącza się:

- 1) wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkiem 50% lub 100%,
- 2) dodatki za pracę uciążliwą, niebezpieczną lub szkodliwą dla zdrowia,
- 3) dodatki za pracę nocną,
- 4) dodatki zakaźne,
- 5) dodatki za wysługę lat,
- 6) równowartość świadczeń w naturze lub ekwiwalent pieniężny za takie świadczenia.

2. Nie podlega wyłączeniu dodatek 10% za pracę ponad 8 godzin (w soboty 6 godzin) do 12 godzin, przysługujący pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu, a także pracownikom, których czas pracy zgodnie z obowiązującymi przepisami może wynosić do 12 godzin na dobę.

§ 8. Przepisy §§ 2—7 stosuje się odpowiednio do pracowników wynagradzanych według prowizyjnej formy płacy.

§ 9. Przepisy §§ 4, 5 i 6 stosuje się przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia osób zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia przy czynnościach obsługowych w prezydiach gromadzkich rad narodowych oraz placówkach oświatowo-wychowawczych, utrzymywanych z budżetów gromad.

§ 10. Przepisy uchwały nie dotyczą pracowników odbywających naukę zawodu w zakładach pracy oraz pracowników młodocianych w okresie przyuczania do określonej pracy i wstępnego stażu pracy.

§ 11. 1. Pracownicy otrzymujący podwyżkę wynagrodzenia na podstawie niniejszej uchwały tracą prawo:

- 1) do dodatku, o którym mowa w § 2 ust. 1 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) do dodatku, o którym mowa w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

2. Dla pracowników objętych niniejszą uchwałą zmniejszenie lub likwidacja dodatku mieszkaniowego następuje na ogólnych zasadach ustalonych uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 12. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia niezbędne do prawidłowego wykonania przepisów niniejszej uchwały.

§ 13. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym odpowiednie zastosowanie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przepisów uchwały.

§ 14. Zobowiązuje się Ministra Finansów do uznania w jednostkach na rozrachunku gospodarczym przekroczeń zaplanowanego na 1966 r. funduszu płac, wynikających z wypłat wynagrodzeń podwyższonych na podstawie §§ 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 13, za nie podlegające wygosparowaniu. Przy rozliczaniu kwot przekroczenia należy uwzględniać skutki finansowe, wynikające z przepisu § 11 ust. 1.

§ 15. Minister Finansów przeniesie z rezerwy budżetowej do budżetów odpowiednich jednostek kwoty niezbędne do wykonania niniejszej uchwały.

§ 16. W sprawach uregulowanych niniejszą uchwałą traci moc uchwała nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. F. Wąsiołka